

“... ”

Dava dilekçesi incelendi. Davacı vekillerinin 27/07/2021 tarihli dava dilekçesinde özetle; davalı borçlu ... hakkında 27/03/2017 tarihinde 1.486,00 TL tutarındaki asıl alacak için İzmir 22. İcra Dairesinde 2019/15992 esas numaralı dosya ile davacı alacaklı lehine bir icra takip dosyası açtıklarını ve borç bakiyesinin hala davacı alacaklıya ödenmediğini, dava dilekçesi ekinde sunulan İzmir 6. Noterliğinin 21/06/2021 tarihli ve 04728 yevmiye numaralı mirasçılık belgesi uyarınca davalı borçlunun dava dışı mirasbırakan ... mirasçısı olduğunu, İzmir İli Aliağa İlçesi Horozgediği Köyü 494-467-496 parsel sayılı taşınmazlarda mirasbırakan ... bizzat paydaş olarak tapuda malik olduğu, ilgili mirasçılık belgesi uyarınca davalı borçlu ... söz konusu taşınmazlarda miras sebebiyle mülkiyet hakkı olduğunu, borcun ne şekilde tahsil edileceği konusunda İzmir 22. İcra Müdürlüğünün 2019/15992 esas sayılı icra takip dosyası üzerinden İzmir 2. İcra Hukuk Mahkemesine davacı alacaklı adına başvuruda bulduklarını, İzmir 2. İcra Hukuk Mahkemesinin 25/06/2021 tarihli 2021/352 esas-2021/456 karar sayılı kararıyla alacaklı vekili olarak taraflarına ortaklığın giderilmesi davası açma yetkisi verilmesine karar verildiğini belirterek; yargılamaya konu taşınmazlar üzerindeki ortaklığın satış suretiyle giderilmesine, satıştan elde edilecek paranın ortaklara payları oranında paylaşılmasına, davalılar tarafı aleyhine yargılama gideri ve vekalet ücretine hükmedilmesine karar verilmesini talep ve dava etmiştir.

II. DOSYADAKİ BELGELERİN İNCELENMESİ

Dava dilekçesi ekinde sunulan, İzmir 6. Noterliğinin 21/06/2021 tarihli ve 04728 yevmiye numaralı mirasçılık belgesine göre; davalılar ... mirasbırakan ... mirasçısı olduğu anlaşılmıştır.

Yargılamaya konu edilen İzmir İli Aliağa İlçesi Horozgediği Köyü 494-467-496 parsel sayılı taşınmazların takdiyatlı tapu kayıtları UYAP sistemi üzerinden çıkartılarak dosya arasına alınmıştır. Söz konusu tapu kayıtları incelendiğinde; davalı borçlu ... mirasbırakanı ... dışında sekiz kişinin daha paylı mülkiyet çerçevesinde taşınmaza eşit paylarda malik olduğu ve dava dilekçesinde İzmir 6. Noterliğinin 21/06/2021 tarihli ve 04728 yevmiye numaralı mirasçılık belgesine binaen davalı olarak gösterilen dört kişinin mirasbırakan ... bu üç taşınmazdaki 1/9 payına elbirliğiyle malik olduğu görülmüştür.

İzmir 2. İcra Hukuk Mahkemesinin 25/06/2021 tarihli 2021/352 esas-2021/456 karar sayılı gerekçeli kararının bir sureti UYAP sistemi üzerinden dosya arasına alınmıştır. Gerekçeli karar incelendiğinde; İcra Mahkemesinin 2004 sayılı İcra ve İflas Kanununun (İİK) 121. maddesi uyarınca, alacağın ödenmesini sağlamak için borçlu ... miras sebebiyle paydaşı olduğu İzmir İli Aliağa İlçesi Horozgediği Köyü 494-467-496 parsel sayılı taşınmazlar hakkında ortaklığın giderilmesi davası açması için yetki verilmesine dosya üzerinden karar verdiği anlaşılmıştır.

III. HUKUKİ DEĞERLENDİRME

A. Uyuşmazlığın Özü

Her ne kadar davanın adı ve davacının talep sonucu “ortaklığın giderilmesi” olsa da, eldeki davadaki uyuşmazlığın özü aslında alacağın tahsili istemidir ve eldeki davaya uygulanabilecek tek Kanun maddesi İİK’nun 121. maddesidir. Zira davacı alacaklı tüzel kişi;

aslında yargılamaya konu edilen 3 adet taşınmaza “ortak” olmasa da, bu taşınmazlar üzerindeki ortaklığın satış yoluyla giderilebilmesi için Mahkememizde dava açmıştır. Davacının ortak sıfatı bulunmamasına rağmen, ortaklığın giderilmesi davası açılabilmesinin yegane sebebi ise İİK’nun 121. maddesidir. Hukuk dünyasındaki “varlığını” koruyan bu madde, İcra Mahkemesinin kararına da dayanak olmuştur ve 1.486,00 TL tutarındaki asıl alacağın tahsilinin gerçekleştirilebilmesi amacıyla 3 tane tarım arazisi vasfında taşınmazın satışı için ortaklığın giderilmesi davası açmak üzere İcra Mahkemesi tarafından davacıya yetki verilmiştir.

Bilindiği üzere, gerek elbirliği mülkiyeti suretiyle olsun, gerek paylı mülkiyet suretiyle olsun, bir mal üzerindeki ortaklığın giderilmesi; 4721 sayılı Türk Medeni Kanununun (TMK) 698, 699 ve 700. maddelerinde düzenlenmiştir. Ayrıca ortada bir miras ortaklığı var ise, elbirliği mülkiyetinin paylı mülkiyete dönüştürülmesi meselesi yine TMK’nun 644. maddesiyle kanuni varlığa kavuşturulmuştur.

Yukarıda sayılan Kanun maddeleri de dikkate alınarak, bir maldaki ortaklığın giderilmesinin istenebilmesi için; öncelikle bir mal üzerinde ortaklık bulunmalı, ortakların hukukî bir işlem gereğince veya ortak malın sürekli bir amaca özgülenmiş olması sebebiyle ortaklığı devam ettirme yükümlülüğü bulunmamalı ve uygun olmayan zamanda paylaşma isteminde bulunulmamalıdır.

Ancak ortaklığın giderilmesi istemlerinde TMK’nun 2. maddesi hiçbir zaman unutulmamalı, ortaklığın giderilmesi isteminin dürüstlük kuralına uygun olduğu hâkim tarafından kendiliğinden denetlenmelidir. Zira bir hakkın açıkça kötüye kullanılmasını hukuk düzeni korumaz. Buna göre hâkim, ortaklığın giderilmesi isteminin; gerçekten malın paylaşılması iradesiyle yapıldığından ve diğer ortaklara zarar verme veya malın tamamını ele geçirme amacıyla yapılmadığından emin olmalıdır.

Sonuç olarak, her ortaklığın giderilmesi davası, sırf TMK 698/1. maddesi “... paydaşlardan biri malın paylaşılmasını isteyebilir.” dediği için kabul edilecek değildir. Yani ortaklığın giderilmesi davalarında her zaman somut olay bazında hakkaniyet değerlendirmesi yapılmalıdır. Buna göre tarafların ortaklık iradeleri ve ekonomik durumları, ortak olunan malın niteliği, ortak malın sürekli bir amaca özgülenmiş olup olmadığı ve mevcut piyasa koşulları hakim tarafından dikkate alınmalıdır. Nitekim TMK’nun 698/3. maddesi “Uygun olmayan zamanda paylaşma isteminde bulunulamaz.” diyerek bu anlatılanların hukuki doğruluğunu kanıtlamaktadır.

Bu noktada ortaklığın giderilmesi davalarının; tamamen “denge” meselesi üzerinden değerlendirilmesi gerektiğini, tarafların hak ve menfaatlerinin çok hassas bir şekilde ayarlanmasına ihtiyaç duyduğunu ve birinin hakkını teslim ederken diğerini zarara uğratmamak için duyarlı mekanizmalar kullanılmasına muhtaç olduğunu ifade etmek ve her ortaklığın giderilmesi davasında bu hassas dengeyi sağlamak için çok sıkı bir şekilde “mülkiyet hakkı” değerlendirmesi yapılması gerektiğini ilan etmek mümkündür.

B. Mülkiyet Hakkı Bakımından Değerlendirme

1. Genel Olarak

Davanın ortaklığın giderilmesine ilişkin olmasına rağmen davacının ortak sıfatının bulunmaması, borçlu sıfatına sahip davalının mirasbırakanı hariç bu 3 taşınmaz üzerinde malik sıfatı bulunan 8 farklı kişinin daha bulunması ve bu kişilerin tahsili amaçlanan alacakla hiçbir

hukuki bağlantısının bulunmaması hususları üzerinde Mahkememiz hukuki ve vicdani olarak değerlendirmelerde bulunmuştur. Buna göre Mahkememiz; önüne gelen ve Medeni Hukuk davası olan işbu davanın hukuki sebebi olan İİK'nun 121. maddesini, Anayasamızın 35. maddesi ile güvence altına alınmış temel haklardan olan "Mülkiyet Hakkı" bakımından değerlendirmeye tabi tutmuştur. Zira öğretide de isabetle belirtildiği gibi; Anayasasız bir Medeni Hukuk olamaz (Serozan R., "Anayasa Mahkemesi'nin Yeni Medeni Kanun Kurallarına İlişkin Kararlarının Değerlendirilmesi", Anayasa Mahkemesinin Medeni Hukuka İlişkin Kararlarının Değerlendirilmesi Sempozyumu, İstanbul, s. 137, 2013).

Anayasamızın 152. maddesine göre; bir davaya bakmakta olan mahkeme, uygulanacak bir kanun veya Cumhurbaşkanlığı kararnamesinin hükümlerini Anayasaya aykırı görürse veya taraflardan birinin ileri sürdüğü aykırılık iddiasının ciddi olduğu kanısına varırsa, Anayasa Mahkemesinin bu konuda vereceği karara kadar davayı geri bırakır. Mahkememiz de İİK'nun 121. maddesini, aşağıda anlatılan gerekçelerle, Anayasamızın 5., 10., 35. ve 36. maddesine aykırı görmüştür. Belirtmek gerekir ki somut norm denetimine başvurmak için, uygulanacak Kanun hükmünün Mahkememizce Anayasaya aykırı görülmesi yeterlidir, illa ki tarafların bu konuda bir iddiasının bulunması gerekmez.

İçtihatlar ve öğretideki görüşler itibariyle geline bu noktada artık bilindiği üzere; "mülkiyet hakkının korunması" meselesi, yatay ilişkilerde de devletlerin sorumluluğuna sahne olmaktadır. Buna göre; özel hukuk kişilerinin mülkiyet haklarını birbirine karşı da koruyacak olan devletlerdir ve bu konuda pozitif yükümlülükleri mevcuttur. Yani devletler bireyin mülkiyet hakkının ihlali anlamına gelebilecek hareketlerden sadece kaçınmakla yetinmemeli, bunun yanında bireylerin birbirlerinin mülkiyet hakkını ihlal edebilecek hareketlerini önleyebilecek veya ortaya çıkan zararı giderebilecek mekanizmalar üretmelidir.

Gerek Anayasa Mahkemesi (AYM), gerekse Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) devletlerin pozitif yükümlülüklerini yerine getirip getirmediği konusunda yaptığı incelemelerde mülkiyet hakkına müdahalenin var olup olmadığı konusunda yaptığı incelemelerdeki yöntemden hareket etmektedir (Gemalmaz Haydar B., Mülkiyet Hakkı, Anayasa Mahkemesine Bireysel Başvuru El Kitapları Serisi-6, Ankara, s.192, 2018; Perdecioğlu İsmail E., Mülkiyet Hakkı Yönünden Devletin Pozitif Yükümlülükleri, Ankara, s.111, 2020). Ancak mülkiyet hakkının yatay etkisinin söz konusu olduğu hallerdeki pozitif yükümlülükler meselesinde, devletlerin mülkiyet hakkına müdahalesinden bahsedilemeyeceğinden, yapılması gereken inceleme özel olarak şekillendirilmelidir. Buna göre, devletin pozitif yükümlülüğünün bulunması için bireyin mülkiyet hakkının bir başka birey tarafından ihlal edilmiş olması yeterlidir. Bu ihlalin gerçekleşmiş sayılabilmesi için ise mutlaka: ihlali önlemek noktasında veya ihlalin sonucunu telafi edebilmek konusunda devletin yükümlülüklerinin olduğunu kabul edebilmek gerekir. Zira ihlalin gerçekleştiği ancak ihlali önlemek noktasında veya ihlalin sonucunu telafi edebilmek konusunda devletin yükümlülüklerinin olmadığı bir ihtimal yoktur. Bunun aksinin ileri sürülmesi, ihlal karşısında devletin eylemsiz kaldığını ifade etmek olur ki, bu ifade hukuk devleti ilkesiyle bağdaşmaz.

Mahkememiz de; İİK'nun 121. maddesini mülkiyet hakkının yatay etkisi kapsamında Anayasamızın 5., 10., 35. ve 36. maddesine aykırı gördüğünden, işbu kanaatinin gerekçesini İİK'nun 121. maddesinin uygulanması halinde bireyin mülkiyet hakkının bir başka birey tarafından ihlal edilmiş olması sonucunun doğacağı düşüncesi üzerinden açıklamaktadır.

2. Bireylerin Yarışan Haklarının Dengelenmesi ve Usuli Güvenceler

Bir bireyin sahip olduğu alacak hakkı vesilesiyle alacağının tahsili için, aralarında borçlunun da bulunduğu alacakla ilgisi bulunmayan başka bireylerin ortak olduğu bir malın satılmasına imkan veren şeklen bir kanun maddesi hukukumuzda maalesef mevcuttur. Bu kanun maddesi İİK'nun 121. maddesinin ta kendisidir. Ancak belirtmek gerekir ki, ortada şeklen bir kanun maddesinin bulunması kanunilik ilkesinin sağlandığı anlamına girmez. Zaten bunun aksi geçerli olsaydı, kanunların anayasaya aykırılıklarından bahisle iptal edilmeleri hukuken mümkün olmazdı. Bu sebeple mevcut olan bu kanun maddesinin hukukilik şartını taşınması gerekmektedir. Bir kanun maddesinin mülkiyet hakkı bakımından hukuki olduğunu ifade edebilmek için aşağıda açıklandığı üzere yarışan hakların dengesinde şüpheye ve boşluğa yer vermemesi gerekmektedir.

Bilindiği üzere; herkesin mülkiyet ve miras haklarına sahip olduğu ve bu hakların ancak kamu yararı amacıyla kanunla sınırlanabileceği Anayasamızın 35. maddesinde düzenlenmiştir ve bireylerin mülkiyet hakkı bu şekilde "Anayasal Güvence" altına alınmıştır. Yine Devletimizin de tarafı olduğu Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin Ek 1. Protokolünün 1. maddesinde "Mülkiyetin korunması" başlığı altında; Her gerçek ve tüzel kişinin mal ve mülk dokunulmazlığına saygı gösterilmesini isteme hakkı var olduğu, bir kimsenin ancak kamu yararı sebebiyle ve yasada öngörülen koşullara ve uluslararası hukukun genel ilkelerine uygun olarak mal ve mülkünden yoksun bırakılabileceği düzenlenmiştir.

Eldeki davada her ne kadar davacı alacaklının "alacak hakkı" da mülkiyet hakkı kapsamına girse de, diğer tarafta da davalıların taşınmazlar üzerinde mülkiyeti hakkı mevcuttur ki, şüphesiz taşınmaz mülkiyeti de mülkiyet hakkı kapsamındadır. Bu noktada belirtmek gerekir ki, bir bireyin mülkiyet hakkı ötekininkinden üstün değildir. Zaten mülkiyet hakkının yatay etkisinde en temel mesele de bireylerin yarışan haklarının dengelenmesidir. Devlet de yarışan hakların dengelenmesinde en adil çözümü sağlayacak usuli güvenceleri hayata geçirmekle yükümlüdür. Devletin bu yükümlülüğü yerine getirememesi uyumsuzluk konularında bir tarafın diğerinden üstün hale getirilmesi anlamına gelir ki, bu da Anayasamızın 10. maddesinde düzenlenen eşitlik ilkesine aykırı olur.

Bir devlet, yasama faaliyeti vasıtasıyla bireylerin yarışan mülkiyet haklarının dengelenmesi konusuna çözüm getirirken ortaya koyduğu kanun normunun mülkiyet hakkının korunması için gereken idari ve yargısal usuli güvencelerini sağladığından emin olmalıdır. Eldeki davada alacağın tahsilini sağlamak için İİK'nun 121. maddesiyle bir denge mekanizması kurarken bu usuli güvencelerinin sağlanmadığına Mahkememizce kanaat getirilmiştir.

Öyle ki, İİK'nun 121. maddesine dayanılarak açılan ortaklığın giderilmesi davalarıyla, bir alacağın tahsili için bu alacakla hiçbir hukuki bağlantısı olmayan üçüncü kişilerin mülkiyet hakları da ihlal edilmektedir. Her ne kadar ortaklığın satış suretiyle giderilmesinde, paylara tekabül eden nakdi karşılığın ortaklara verildiği düşünülüyor olsa da; bu nakdi karşılık ortakların mülkiyet hakkını ve tanıdığı yetkileri hukuken karşılamamaktadır. Zira söz konusu malın birey için manevi değeri olabilir. Bunun yanında ortak söz konusu malı uzun yıllar muhafaza edip veya ortaklarla birlikte sürekli olarak bir amaca özgüleyip çeşitli amaçlarla kullanma, yararlanma ya da değerinin yükselmesini bekleyip dilediği fiyattan satma veya bağışlama özgürlüğüne de sahip olmalıdır. Çünkü mülkiyet hakkı kullanma(usus), yararlanma(fructus) ve tüketme(abusus) yetkilerini içerir. Mülkiyet hakkına konu olan malın satılarak o dönemki nakdi karşılığının ortağa verilmesi, mülkiyet hakkının sağladığı bu üç yetkiyi tam olarak karşılayamaz. Dolayısıyla mülkiyet hakkına son verilerek rayiç bedelinin nakden ödenmesi devletin tercih edeceği son çözüm olmalıdır.

Bu noktada kamu yararı kavramı gündeme gelmektedir. Çünkü İİK'nun 121. maddesi vasıtasıyla açılan ortaklığın giderilmesi davalarının, malın rayiç bedeli ödenmek suretiyle mülkiyet hakkının sona erdirildiği kamulaştırma davalarından kamu yararı açısından ayırt edilmesi gerekir. Kamulaştırma davalarında söz konusu mülkiyet hakkının sona erdirilmesi için kamu yararı şartı açık bir şekilde mevcuttur. İİK'nun 121. maddesi vasıtasıyla açılan ortaklığın giderilmesi davalarında "ticari ve ekonomik hayatın düzeninin ve işleyişinin sağlanması" kamu yararından olsa bile, bu kamu yararı amacıyla izlenen yöntem ortaya çıkan sonuç ile ölçülülük arz etmemektedir. Çünkü maldaki elbirliği mülkiyetinin paylı mülkiyete çevrilip payın satılması mümkünken, doğrudan malın satışa çıkarılması "ticari ve ekonomik hayatın düzeninin ve işleyişinin sağlanması" düşüncesiyle açıklanamaz. Çünkü "ticari ve ekonomik hayatın düzeninin ve işleyişinin sağlanması" için alacağın tahsil edilmesi yeterlidir. O halde maldaki elbirliği mülkiyetinin paylı mülkiyete çevrilip payın icra yoluyla satılması ve alacağın tahsil edilmesi mümkünken; "ticari ve ekonomik hayatın düzeninin ve işleyişinin sağlanması" düşüncesinin üçüncü kişilerin paylarının satılmasını kapsamadığı açıktır. Dolayısıyla İİK'nun madde 121. maddesinin, üçüncü kişilerin paylarının da ihaleyle satılması konusunda kamu yararı koşulunu sağlamadığı kanaatine varılmıştır.

Ayrıca kamulaştırma davalarında ihalesiz bir şekilde belirlenen rayiç bedel doğrudan Devlet tarafından ödenmektedir. Yani devlet kamulaştırma davalarında "tazmin etme" usuli güvencesini sağlamıştır. İİK'nun 121. maddesi vasıtasıyla açılan ortaklığın giderilmesi davalarında ise ihale sonucunda bedel ödemesi söz konusudur. İhale mevcut mevzuat kapsamında rayiç bedelinin yarısı üzerinden açıldığından, ortakların paylarının değerinin tamamını alamamaları konusunda bir risk vardır ve bu risk devlet tarafından bertaraf edilmelidir. "Tazmin etme" meselesinde İİK'nun 121. maddesinin usuli güvence sağlamadığına Mahkememizce kanaat getirilmiştir.

Bu noktada, ortakların kanuni ön alım haklarının bulunduğu bahisle borçlunun payını diğer ortakların satın alabilecekleri ve bu şekilde de mülkiyet haklarının ihlal edilmeyeceği şeklinde hukuk nosyonundan yoksun bir görüş gündeme gelebilir. Ancak bu görüş geçersizdir. Çünkü bireyi ön alım hakkını kullanmaya zorlamak da bir yükür ve başlı başına mülkiyet hakkına müdahaledir. Devlet eliyle bireyin bu yüke katlanmasını beklemek ve bireyin diğer malvarlığını etkileyecek bir sonuç doğurmak mülkiyet hakkına uygun düşmez. Bireyin ekonomik olarak ön alım hakkını kullanmaya hazır olamayacağı ihtimali bir yana, bireyler devlet eliyle mal edinmeye zorlanamaz. Bu görüş hukuki bir çözüm içermemektedir ve Anayasaya aykırı bir uygulamanın kılıfı olmamalıdır.

Ayrıca yukarıda bahsedildiği üzere ortaklığın giderilmesi davasının konusu ortaklık olduğundan, tarafların ortaklık iradeleri ve ekonomik durumları, ortak olunan malın niteliği, yönetimi, belirli bir amaca özgülenmiş olması ve mevcut piyasa koşulları ve hatta dürüstlük kuralı ve hakkın kötüye kullanılması yasağı hakim tarafından dikkate alınmaktadır. Dolayısıyla tarafların bu konulardaki iddia ve savunmaları dava sonucuna da etki etmektedir. Oysa ki İİK'nun 121. maddesi vasıtasıyla ortaklığın giderilmesi davası açıldığında tüm bu değerlendirmeler rafa kalkmaktadır. Özellikle de paylı malın sürekli olarak bir amaca özgülenmesi ihtimali devre dışı kalmaktadır ve Mahkemenin tek bir yönde karar verebilmesi için Kanuni bir zorlamaya sebep olunmaktadır. Çünkü İİK'nun 121. maddesinde sadece ve sadece satış veya gereken diğer tedbirleri almak şeklinde 2 sonuç öngörülmüştür. Gereken tedbirlerin ne olduğu ise tamamen belirsizdir ki bu durum kanunların belirli ve öngörülebilir olması ilkesine aykırıdır. Ayrıca bu şekilde peşin bir sonuç doğuran ve hukuki dinlenilme hakkını yok eden kanun hükmü Anayasamızın 36. maddesindeki hak arama hürriyetine de

Esas Sayısı : 2021/111

Karar Sayısı : 2021/68

aykırıdır. Bu açıklananlar bizzat söz konusu maddenin yargısal usuli güvenceleri sağlamadığını ispatlamaktadır.

Ayrıca belirtmek gerekir ki, uygulamada her dereceden mahkeme, İİK'nun 121. maddesini ortaklığın giderilmesi davası açmak için yetki verilmesine dair dayanak görmektedir. Bu sebeple söz konusu Kanun hükmünün Anayasaya aykırılığı maalesef ki uygulamamıza yerleşmiştir.

Tüm bu açıklanan gerekçeler ışığında olması gereken alacağın tahsili için elbirliği mülkiyetinin paylı mülkiyete dönüştürülerek payın satılmasıdır. Zira bu şekilde pay üçüncü bir bireye devredilse ve bu üçüncü birey ortaklığın giderilmesi davası açsa bile, en azından bu dava hukuken gerçek bir ortaklığın giderilmesi davası olacak ve ortaklığın giderilmesi hukuken gerekiyorsa ortaklık giderilebilecektir. Bu sebeple öncelikle 2004 sayılı İcra ve İflas Kanununun 121. maddesinin bir bütün olarak, bu mümkün değilse 2004 sayılı İcra ve İflas Kanununun 121. maddesinin 2. fıkrasının bir bütün olarak iptal edilmesini talep etmek gerekmiştir.

SONUÇ VE İSTEM : Yukarıda açıklanan nedenlerle;

2004 sayılı İcra ve İflas Kanununun 121. maddesinin bir bütün olarak, bu talebin kabul edilmemesi halinde 2004 sayılı İcra ve İflas Kanununun 121. maddesinin 2. fıkrasının bir bütün olarak Anayasa'nın 5., 10., 35. ve 36. maddesine aykırı olduğunun tespiti ile iptaline karar verilmesine arz olunur.”